

רבי יוסי אמר, ראהת בו א/or השכינה שמאריך בו, שבשעה שנולד, התרملא כל הבית או', שפטות ותרא אותו כי טוב הוא, וככתוב בראשית א') וירא אלhim את האור כי טוב. עעל זה כתוב כי טוב. ועל זה כתוב כי טוב הוא, והכל היה.

והצפנזה שלשה ירחים. מה אומרים שלשה ירחים? אמר רבי יהודה, רמז הוא שרצה, שלא נודע משה בזוהר עליון עד שלשה ירחים, שפטות (שמות ט) בחידש השלישי, שהרי אז נתנה תורה על ידו, ושכינה התגלתה לשורתה עליון לעיני כלם, שפטות ומשה עללה אל האללים ויקרא אליו ה.

ולא יכלת עוד הצבינו, שעדר אתה שעה לא נודע דברו בקדוש ברוך הוא, וככתוב משה ידבר והאללים יעננו בקול. ותחקח לו תבת עצי גמא, רמז על הארון שלוחות הברית נכנסים לתוכו. תבת גמא היא ארון הברית. ותחמרה בחמר ובזפת, ושותה תבה שהוואו שהרי הארון היה מצפה מבנים ומבחוץ. רבי יהודה אמר, זה היה התורה שהחמרה הקדוש ברוך הוא במצאות עשה ובמצאות לא מעשה.

ותחסם בה את הילך - אלו ישראל, כמו שנאמר (hosheh יא) כי נער ישראל ואהבהו. ותחסם בסוף - שלא קיו מצוות התורה חמר לעשיות עד סוף, שנכנסו לישראל לאرض לסוק ארבעים שנה. על שפת הארץ - על מאמר של אותם שמורים תורה וחקה לישראל. (ובן חזקה אמה, קר למקני).

דבר אחר וילך איש - זה הקדוש ברוך הוא, שפטות ה איש מלכחה. מבית לוי - זה

רבי יוסי אמר, נהирו דשכינטה דנהיר בית חמת, דבשעתה דאטיליד אהתמליא כל ביתא נהורה, דכתיב ותראו אותו כי טוב הוא, וככתוב (בראשית א') וירא אלhim את האור כי טוב. ועל הדא כי טוב הוא כתיב, וכל הדוח.

והצפנזה שלשה ירחים, שלשה ירחים מי קא מיררי. אמר ר' יהודה, רמז הוא דקא רמז, דלא אשטמودע משה בזורה עלאה, עד שלשה ירחים. דכתיב, (שמות יט) בחידש השלישי, הדא כדין אהתייה תורה על יdoi, ושבינטה אהתגליא, ושריא עליון לעיניהון דכלא, דכתיב, (שמות יט) ומשה עלה אל האללים ויקרא אליו יי'.

ולא יכלת עוד הצבינו, (שמות ב') דעד להוא שעתה, לא אשטמודע מלוליה בקידשא בריך הוא, וככתוב משה ידבר והאללים יעננו בקול.

ותחקח לו תבת גומא, רמז על הארון, דליהות קיימא עליין בגויה, מיבת גומא, ארון, ארון הברית אהיה. ותחמרה בחמר ובזפת (יהיה מיבת אהיה) הדא הארון היה מחופה מלגו ומלבב. רבי יהודה אמר, הדא היא אוריתא, הדתירה קדשא בריך היא במצאות עשה ובמצאות לא תעשה.

ותחסם בה את הילך, אלו ישראל, כמה דעת אמר (hosheh יא) כי נער ישראל ואהבהו. ותחסם בסוף דלא הוא פקידי אוריתא חומרא למיעבד, עד סוף, דעתלו ישראל לארעה, לסוף ארבעין שגין. על שפת היאור: על מימרא דאיןון דמורדים אוריתא וחויה לישראל. (נ"א רבי חזקה אמר כי אוליפנא)

דבר אחר וילך איש, הדשא בריך הוא, דכתיב, (שמות ט"ז) יי' איש מלכחה. מבית